

ปริทัศน์หนังสือ

อินทร อรพັນ, ยศวุฒิ เอียดสังข์, บุลย์ศักดิ์ วัธนวิสิต, ปิยะโชค ถาวรมาศ, ชาลี บัวพร, วรันพร ตียาภรณ์, อลิษา หนูพันธ์, ชญาณิศ ภูษิตภุจิโสภณ, อีร์ภัทร์ คำต๋อย, พศิน เลิศสุภิเกษม, ประเสริฐศักดิ์ ปัตมะจริต, รติ รติธรณ, เสาวรส มิตรปิยานุรักษ์, ศรัณย์ พ.จามุพิบูล และกฤตชนิศ เชื้อแก้ว. (2564). **ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร : รวมเรื่องสั้นจากโครงการการประกวดเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ครั้งที่ 6.** กรุงเทพฯ: นานามีบุ๊กส์.

ณัฐกรณ์ สร้อยสนธิ

นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต

สาขาวิชาชีพครู คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยตาปี

Natthakorn Soison

Student, The Graduate Diploma Program
in Teaching Profession Faculty of Liberal Arts,

Tapee University

Email: natthakorn.ts@gmail.com

วันที่รับบทความ: 04-11-2023

วันที่แก้ไขบทความ: 08-11-2023

วันที่ตอบรับบทความ: 13-11-2023

บทนำ

‘ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร’ เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นจากโครงการประกวดเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ครั้งที่ 6 จัดโดยองค์การพิพิธภัณฑศึกษาแห่งชาติ (อพวช.) มหาวิทยาลัยมหิดล สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย สมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และบริษัท จีดีเอช ห้าห้าเก้า จำกัด ซึ่งได้รวบรวมงานเขียนประเภทเรื่องสั้นไว้หลากหลายเรื่องราว ร้อยเรียงความคิดจากนักเขียนหลายอาชีพ สร้างความประหลาดใจ ความฝันไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์

ความน่าสนใจของหนังสือเล่มนี้ คือ เป็นผลงานล้ำค่าที่กลั่นกรองจากความคิดและประสบการณ์ของผู้ประพันธ์ แสดงให้เห็นว่างานวรรณกรรมเป็นงานเขียนที่ใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ กลวิธีการเล่าเรื่อง กระบวนการขั้นตอนที่ลึกซึ้ง ซึ่งหนังสือเล่มนี้สามารถหลอมรวมกับศาสตร์อื่นได้อย่างน่าพิศวง เกิดเป็นผลลัพธ์ของการผสมผสานระหว่างวรรณกรรม สังคม และวิทยาศาสตร์ เป็นการหยิบยกองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาเผยแพร่ผ่านจินตนาการของนักเขียน เกิดเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจชวนติดตาม ให้ผู้อ่านสนุกไปกับเรื่องราววิทยาศาสตร์ในจินตนาการไปด้วยกัน

สาระสำคัญ

หนังสือเรื่อง ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร รวบรวมเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ที่ได้รับรางวัลในโครงการประกวดเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ครั้งที่ 6 จำนวน 15 เรื่อง แบ่งออกเป็น 1) รางวัลเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ รุ่นประชาชนทั่วไป จำนวน 5 เรื่อง 2) รางวัลเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ รุ่นเยาวชน จำนวน 5 เรื่อง 3) รางวัลเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์สำหรับเด็กวัยรุ่น อายุ 12-18 ปี จำนวน 5 เรื่อง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

‘ฝันนิรันดร์’² นำเสนอเรื่องราวที่สอดคล้องกับทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ ในประเด็นของความฝันที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ที่ผ่านมาหรือเป็นสิ่งที่ ยังไม่เกิดขึ้น แต่ส่วนใหญ่ความฝันคือแรงปรารถนา ความวิตกกังวล ความกลัว ที่ถูกเก็บกดอยู่ในจิตไร้สำนึก (Unconscious) ความฝันจึงเป็นสิ่งที่สรรสร้าง จากธรรมชาติภายใต้ความรู้สึกนึกคิดของผู้ฝัน (THE STANDARD PODCAST, 2561) ขวนตั้งประเด็นขบคิดที่ว่า แล้วจะเป็น เช่นไร หากมนุษย์สามารถสร้างและควบคุม ความฝันได้ตั้งใจคิด มีระยะเวลายาวนานราวกับเป็นฝันนิรันดร์แบบที่โกเคินถวิลหามา ตลอด ความฝันที่สามารถควบคุมได้ด้วยน้ำมือของมนุษย์ โดยอาศัยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีของเลิศ นักวิทยาศาสตร์ยอดฝีมือ รังสรรค์ความฝันนี้ให้เป็นจริง ขึ้นมา และควบคุมกำหนดให้ฝันนั้นยาวนานได้เท่าที่ใจต้องการ หรือยาวนาน ตราบจนเป็นนิรันดร์ แม้ต้องจ่ายด้วยเม็ดเงินมหาศาล แต่เทียบกับผลรางวัลที่ ได้รับถือว่าเกินคุ้มค่ามากสำหรับโกเคินรางวัลที่ได้ฝันอยู่กับคนรักตลอดกาล

*“...เลิศไม่ลืมที่จะอัปเดตเวอร์ชันล่าสุดผ่านบลูทูธที่ติดตั้งอยู่บนป้าย
สุสานของโกเคิน ลึกลงไปได้ดิน สมองของโกเคินยังคงทำงานเชื่อมต่อกับระบบ
ความฝันอยู่และคงเป็นแบบนั้นตลอดไป...”*

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 51)

‘ในคืนฝันของคนอื่น’³ แสดงให้เห็นว่า การสร้างความฝันเป็นหนึ่งสิ่ง ที่มนุษย์ใฝ่หามาตั้งแต่อดีต บางครั้งความต้องการวาดภาพฝัน อาจมิใช่มีเพื่อ ต้องการมีความสุขในฝันนั้นตราบชั่วนิรันดร์ แต่มีเพื่อลอบประโลมใจจากภาพจำ อันเลวร้ายในอดีต จะดีเพียงใดหากเราลบเลือนภาพจำอันเลวร้าย และแทนด้วย

² ผลงานเรื่อง ฝันนิรันดร์ โดย ยศวุฒิ เอียดสังข์

³ ผลงานเรื่อง ในคืนฝันของคนอื่น โดย รติ รัตติธรณ

ภาพฝันอันหอมหวานที่ไม่อาจเป็นจริง ที่ความจริงไม่อาจเหมือนความฝัน และความฝันไม่อาจเป็นความจริง เรื่องราวของสองพี่น้อง ปรางและปราณ ผู้มีความฝันอยากเป็นนักไวโอลินเลื่องชื่อ แม้มีพรสวรรค์มากเพียงใด ผู้เป็นแม่กลับไม่เคยสนับสนุนทั้งสอง เพียงเพราะความฝันไม่อาจประดังชีวิตได้ ดนตรีในโลกทัศน์ของผู้เป็นแม่ไม่ช่วยให้ลูกสาวทำมาหากินเลี้ยงชีพได้เพียงพอ อย่างไรก็ตามทั้งสองไม่เคยละทิ้งความฝัน มีพรแสวงไฝหาแอบทำตามความฝัน แม้ความฝันที่ไฝหามาจะถูกโยนเข้ากองเพลิงครั้งแล้ว ครั้งเล่า จนปรางผู้เป็นที่สวายนอมทิ้งความฝันในวินาทีสุดท้าย ให้ปราณผู้เป็นน้องสาวได้ออกเดินทางผจญตามหาความฝัน ในขณะที่ตนยอมเผชิญความจริง ทำได้เพียงเก็บรอยยิ้มและภาพฝันนั้น ให้มีตัวตนในกล่องสร้างฝันเช่นเดียวกับผู้เป็นแม่

“...ในห้วงฝันดิจิทัล ทุกคนเลือกเป็นใครก็ได้ตามปรารถนา หรือจะทำสิ่งใดก็ได้ตามต้องการ ง่ายดายแค่ตั้งโปรแกรม แม้ชั่วครู่แค่เพียงหลับถึงตื่น แต่ทุกคนล้วนพึงพอใจ แม่เองก็เช่นกัน...”

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 192)

‘Under Vanilla Sky’⁴ นำเสนอรสชาติของความฝันที่อาจเปรียบเสมือนความหอมหวานของวนิลา รสหวานของมันอาจช่วยเจือรสชาติความเจ็บปวดของชีวิต เมื่อทุกสรรพสิ่งล้วนไม่อาจหยุดยั้งความเป็นไปของสังสารวัฏ ความหวังให้ความฝันเป็นที่พักพิงใจในยามสุดท้ายของชีวิต แม้ไม่อาจรักษาความเจ็บปวดให้หายขาด แต่การช่วยเยียวยาให้จากไปอย่างสงบ อาจเป็นสิ่งสุดท้ายที่มอบให้กันได้ ในฐานะเพื่อนมนุษย์ตามเจตนาของมะลิ เธอต้องการมอบความสงบเป็นของขวัญชิ้นสุดท้ายแก่สัตว์เลี้ยงเพื่อนรักของเธอ แม้ชีวิตอาจมีค่ามากกว่า

⁴ ผลงาน เรื่อง Under Vanilla Sky โดย วรันพร ตียาภรณ์

การลบล้างความเจ็บปวดในวาระสุดท้ายของชีวิต แต่เป็นการจดจำประสบการณ์กับคนที่รักตราบนานาที่สุดท้าย

“...เป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน ที่ดวงตาที่เคยปิดสนิทได้เปิดออก มันจึงมาที่เธอพร้อมกับครางหึ่ง ๆ ด้วยความตื่นเต้นดีใจ แม้ต้องฝืนร่างกายมากก็ตาม”

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 108)

‘กัปดาห์โลกเสมือน’⁵ กล่าวถึงความฝันกับเหรียญที่มีสองด้าน ความฝันด้านหนึ่งบันดาลให้เกิดสิ่งดีงาม ขณะอีกด้านบันดาลให้เกิดความโกลาหลวุ่นวาย เตือนใจให้ผู้อ่านระลึกว่า หากขาดสติยั้งคิด อาจหลงผิดติดอยู่ในกัปดาห์โลกเสมือน เพราะความฝันอาจไม่ใช่สิ่งที่เป็นนามธรรมอีกต่อไป วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้ความฝันเป็นสิ่งที่จับต้องได้ในโลกเสมือน และภัยร้ายในโลกเสมือนสามารถส่งผลกระทบต่อโลกความเป็นจริง อย่างที่นิซาได้เคยประสบ เธอเปลืองใจหลงใหลเป็นเหยื่อของความสวยงามในโลกเสมือน หากขาดชาลีผู้เป็นพี่ชายมาช่วยเหลือ เธออาจเป็นเหยื่อติดอยู่ในโลกเสมือนตลอดไป

“...ความสวยงามนี้แหละเป็นกัปดาห์ล่อเหยื่อที่ดีที่สุด...”

นิซาหันมามยิ้มบาง ๆ ให้ชาลี เพราะเข้าใจความหมายในคำพูดของพี่ชายดี

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 215)

‘Apocalypse 2200’⁶ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ล้วนมีความคิดความฝันของตน ความฝันสร้างแรงขับเคลื่อนแก่มนุษย์ให้ต้องการบันดาลฝันในใจให้เป็นจริง เกิดแรงปรารถนา ความทะเยอทะยาน สร้างสิ่งสนองตัณหาของมนุษย์ที่มีอยู่

⁵ ผลงานเรื่อง กัปดาห์โลกเสมือน โดย เสาวรส มิตรปิยานุรักษ์

⁶ ผลงานเรื่อง Apocalypse 2200 โดย อีร์ภัทร์ คำตุ้ย

อย่างไม่จำกัด จากทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด จนบางครั้งมนุษย์เองก็เบียดเบียนเพื่อนร่วมโลกที่เรียกว่า ‘ธรรมชาติ’ ผลจากการกระทำที่สั่งสมมา อาจทำให้โลกถึงกาลปาวสาน ดังที่เคยเกิดขึ้นในเรื่องนี้ เมื่อมนุษย์ผลาญทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด เพื่อสนองความต้องการที่มีอยู่ไม่จำกัด นำพาไปสู่ละครฉากสุดท้ายของโลก ฉากแห่งความสูญเสีย แม้มนุษย์บางส่วนรอดพ้นย้ายถิ่นอยู่แห่งหนใหม่ แต่สิ่งที่มนุษย์เคยกระทำถือเป็นตราบาปเหลือทิ้งไว้บนโลกใบเก่า

อย่างไรก็ดี หากมนุษย์เปลี่ยนวิธีหันมาร่วมใจแก้ไขปัญหา ฉากจบของละครเรื่องนี้อาจไม่จบแบบโศกนาฏกรรม ดังเช่นละครเรื่องเดิม ‘กลาย’⁷ และ ‘รุกขฆาตกร’⁸ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์สามารถเรียนรู้จากความผิดพลาดในอดีตได้ มนุษย์สามารถทำในสิ่งที่ผิดพลาด ขณะเดียวกันมนุษย์ได้เรียนรู้จากความผิดพลาดนั้น มนุษย์สามารถสร้างมหันตภัยให้เกิดขึ้นจริง ขณะเดียวกันก็สามารถร่วมใจรังสรรค์สิ่งอัศจรรย์เยียวยาโลกใบนี้ได้เช่นเดียวกัน

“...มนุษย์โลกได้เรียนรู้ ผมเองก็ได้เรียนรู้ เรียนรู้ที่จะอยู่กับคนที่ผมรัก และอยู่กับธรรมชาติได้อย่างพึ่งพาและสร้างประโยชน์ให้แก่กัน

อาชีพรุกขฆาตกรของผมคงไม่มีอีกแล้ว...”

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 186)

‘สอปลายภาค’⁹ กล่าวถึงจินตนาการเกี่ยวกับความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในอนาคต ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ สิ่งประดิษฐ์ใหม่ถูกคิดค้นเพื่อเอาชนะบททดสอบด่านแล้วด่านเล่าของ

⁷ ผลงานเรื่อง กลาย โดย อสิณา หนูพันธ์

⁸ ผลงานเรื่อง รุกขฆาตกร โดย ประเสริฐศักดิ์ ปดมะริด

⁹ ผลงานเรื่อง สอปลายภาค โดย พศิน เลิศสุชีเกษม

ธรรมชาติ จนถึงบททดสอบสุดท้าย เปรียบเสมือนการสอบปลายภาค สิ่งที่มีมนุษย์ต้องการเอาชนะมากที่สุดอาจเป็นความโรยรา มนุษย์จึงพยายามจะหาหนทางเอาชนะศัตรูที่เรียกว่า ‘อายุขัย’ อย่างไรก็ตาม ‘ไม่มีใครอยู่ค้ำฟ้า’ สัจนิรันดร์ของชีวิต เช่นเดียวกับปฐวี ชายผู้พิชิตชัยชนะอายุขัยของตน ผ่านการโอนถ่ายความคิด สร้างใหม่ ร่างแล้ว ร่างเล่า อย่างไรก็ตาม ปฐวีสามารถเอาชนะศัตรูของมนุษย์ที่เรียกว่าอายุขัย แต่ก็ไม่อาจเอาชนะแรงขับเคลื่อนของมนุษย์ ที่เรียกว่า ‘ความโลภ’

‘ฉากรักในบางโลก’¹⁰ นำเสนอเรื่องราวของเบนที่ใฝ่หาเพียงความสุขเล็กน้อยเท่าที่ตนจะหาได้ ความสุขจากความรักที่ใจถวิลหา แม้เป็นเพียงความสุขชั่วคราวไม่จีรังยั่งยืนก็สุขใจเหลือคณานับ ความสุขที่เบนยินดีรับอ้อมกอดนั้น จากรินคนรักในอดีต แม้จะมีตัวตนในโลกเสมือน ไม่อาจสัมผัสเนื้อหนังของเธอได้ ในโลกแห่งความจริง เขายินดีที่จะยอมรับมัน ผลที่ตามมาอาจทำให้เขาสูญเสียคนรักในชีวิตอย่างอลิสสา เขาก็ยินดีที่จะจ่าย ขอเพียงได้เป็นพระเอกในฉากรักคู่กับรินแค่สองคนที่เพียงพอ แม้สุดท้ายเขาจะเป็นเพียงหมากตัวหนึ่งในเกมระหว่างเอไอ ทั้งรินและอลิสสาล้วนเป็นฉากรักลวงหลอก ในฉากฝันลวงลวง

“...ยิ่งนานวันฉากรักชีวิตในโลกแห่งความจริง กลายเป็นการใช้ชีวิตที่ไร้ชีวิตสำหรับเบน แต่ละวันเขารอเวลาที่จะได้กลับสู่โลกจำลองอย่างใจจดใจจ่อ...”

(ฉากสุดท้ายในคั่นฝันของฆาตกร, หน้า 75)

วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีช่วยประสานให้โลกในจินตนาการและโลกความเป็นจริงใกล้กันมากขึ้นเพียงปลายนิ้ว โลกจินตนาการที่บันดาลทุกสิ่งให้เป็น

¹⁰ ผลงานเรื่อง ฉากรักในบางโลก โดย ปิยะโชค ถาวรมาศ

จริงตั้งใจฝัน ‘Enlighten’¹¹ นำเสนอภาพจำลองเหตุการณ์ในโลกที่มนุษย์สามารถถ่ายโอนความรู้ ความคิด และประสบการณ์ เพื่อเพิ่มศักยภาพของมนุษย์ได้อย่างไร้ขีดจำกัด ในขณะที่เดียวกัน ‘Labor’¹² นำเสนอภาพจำลองเหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างเทคโนโลยีที่ดำเนินไปอย่างรวดเร็ว กับมนุษย์ที่ก้าวตามเทคโนโลยีไม่ทัน ทั้งสองเรื่องเปรียบเสมือนฉากกลางวันและกลางคืน ที่มีเรื่องของมนุษย์กับเทคโนโลยีเป็นฉากคาบเกี่ยว เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสองช่วงเวลาได้อย่างน่าสนใจ

เมื่อก้าวถึงโลกของจินตนาการที่อาจดูไม่ไกลเกินจริง มนุษย์สามารถพัฒนาหุ่นยนต์หรือปัญญาประดิษฐ์ให้มีความสามารถทัดเทียมกับมนุษย์ ประเด็นหนึ่งที่ถูกหยิบยกขึ้นมาถกเถียงกันในสากลโลก มนุษย์จะอย่างไรหากหุ่นยนต์พัฒนาไปไกลเกินขีดความสามารถของมนุษย์ผู้ประดิษฐ์มันขึ้นมา ‘นักเขียนผู้โยนแอปเปิลทิ้งในฉากสุดท้าย’¹³ กำลังนำเสนอหนึ่งในความเป็นไปได้ หากเราอยู่ในโลกที่มนุษย์ด้อยความสามารถกว่าหุ่นยนต์ แทบทุกสิ่งถูกแทนที่ด้วยหุ่นยนต์ เว้นหนึ่งสิ่งที่ไม่อาจแทนมนุษย์ได้ คือ การประพันธ์วรรณกรรม แอ็ดมัม คือผู้พิสูจน์ว่าทฤษฎีนี้เป็นความจริง หุ่นยนต์ไม่อาจรังสรรค์งานวรรณกรรมได้ทัดเทียมมนุษย์ เพราะมนุษย์บรรจงร้อยเรียงกลั่นกรองถ้อยคำมาจาก ‘หัวใจ’ มิใช่ ‘สมองกล’

“...หัวใจจะสู้กับสมองกลได้ไหมคะ...”

“...แน่นอนลิจ๊ะ หัวใจเป็นจุดกำเนิดอารมณ์ เชื่อมโยงความรู้สึกต่าง ๆ งานเขียนต้องใช้สิ่งเหล่านี้ ซึ่งหุ่นยนต์ไม่มี...”

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 33)

¹¹ ผลงานเรื่อง Enlighten โดย บุลย์ศักดิ์ วัฒนวิสิต

¹² ผลงานเรื่อง Labor โดย ชาลี บัวพร

¹³ ผลงานเรื่อง นักเขียนผู้โยนแอปเปิลทิ้งในฉากสุดท้าย โดย อินทร อรพัน

‘ความเป็นมนุษย์ราคาเท่าไร’¹⁴ เชิญชวนผู้อ่านตั้งคำถามในเรื่องราวสมมติของตัวละครที่ชื่อว่า เก้าหรือหมายเลขเก้า เขาเป็นหุ่นยนต์ที่ต้องการมีหัวใจเพื่อทัดเทียมกับมนุษย์ ต้องแลกด้วยสิ่งใดจึงจะได้ความเป็นมนุษย์ คำถามที่เก้าสงสัยมาโดยตลอด เราอาจเคยได้ยินบทกวีกล่าวพรรณนาถึงหัวใจ อันเป็นบ่อเกิดของความรัก แม้ตามหลักวิทยาศาสตร์ ความรักถูกควบคุมโดยฮอร์โมนชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่า ออกซิโตซิน (Oxytocin) ก็ตาม เก้าเป็นหุ่นยนต์ที่อยากเรียนรู้ความเป็นมนุษย์ เขารู้ว่าหุ่นยนต์ถูกแบ่งแยกจากมนุษย์ด้วยอวัยวะที่เขาไม่อาจครอบครองได้ คือ ‘หัวใจ’ ที่ทำให้เขาได้เรียนรู้กับความรัก แม้ราคาของสิ่งที่เรียกว่าหัวใจจะแพงสูงลิบลัว เขายินดีที่จะจ่าย แลกกับการได้เป็นมนุษย์เพียงเสี้ยววินาทีก็เพียงพอ

มนุษย์มี ‘สมอง’ เป็นอวัยวะสำคัญช่วยควบคุมการทำงานของร่างกาย ควบคุมการรับรู้ มีความสำคัญต่อการพัฒนาอวัยวะทั้งหมดในร่างกาย รวมถึง การคิด การเรียนรู้ และการจดจำ ส่วนหุ่นยนต์มี ‘สมองกล’ เป็นอวัยวะสำคัญ ควบคุมการทำงานตามคำสั่งของชุดโปรแกรม หรือทำงานในระดับซับซ้อนยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามที่ข้อมูลความทรงจำ สองสิ่งมีรูปลักษณะต่างกัน แต่ทำหน้าที่ละม้ายคล้ายคลึงกัน ‘Memory of Dust: ละอองความทรงจำ’¹⁵ และ ‘ของขวัญชิ้นสุดท้าย’¹⁶ หยิบยกประเด็น ‘ความทรงจำ’ ของมนุษย์และหุ่นยนต์มานำเสนอได้อย่างน่าสนใจ เมื่อหุ่นยนต์และมนุษย์ต่างเป็นหลักฐานแสดงถึงความทรงจำที่ยังคงหลงเหลืออยู่ของกันและกัน เปรียบดังของขวัญที่จารึกไว้ให้คนที่รัก ดูต่างหน้าในยามที่เนื้อหนังกายหายไปได้ลาจากโลกนี้ไปแล้ว

¹⁴ ผลงานเรื่อง ความเป็นมนุษย์ราคาเท่าไร โดย ศรีณย์ พ.จามพิบูล

¹⁵ ผลงานเรื่อง Memory of Dust: ละอองความทรงจำ โดย กฤตชนิต เชื้อแก้ว

¹⁶ ผลงานเรื่อง ของขวัญชิ้นสุดท้าย โดย ชญาณิศ ภูษิตภูริโสภณ

“...ถ้าหากเด็กน้อยของฉันไม่ได้อยู่บนโลกนี้แล้ว ฉันก็อยากเก็บความทรงจำพวกนั้นไว้ตลอดไป...”

(ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร, หน้า 247)

บทส่งท้าย

หนังสือเล่มนี้ถ่ายทอดให้ผู้อ่านเห็นว่า ‘หุ่นยนต์’ สิ่งประดิษฐ์จากสติปัญญาของมนุษย์ อาจเป็นความภูมิใจของมนุษยชาติที่สามารถรังสรรค์สิ่งที่เคยวาดภาพฝันในจินตนาการให้เกิดขึ้นเป็นภาพจริง หรืออาจเป็นความหวาดกลัวจากผู้สร้างที่คิดว่า วันหนึ่งสิ่งที่สร้างขึ้นโดยน้ำมือมนุษย์จะเข้ามาแทนที่และทำลายวัฏจักรความเป็นมนุษย์ อย่างไรก็ตามการก่อกำเนิดของหุ่นยนต์ช่วยให้ ‘ภาพฝัน’ ของมนุษย์เป็นจริงขึ้นมา หลายสิ่งสุดท้ายจินตนาการได้รับการบันทึกลงสร้างสรรคผ่านสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ ผู้ประกอบสร้างหลอมรวมหลายร้อยเรื่องราวผ่าน ‘ปลายปากกา’ ของมนุษย์ผู้มีหัวใจและจิตวิญญาณ ซึ่งทุกเรื่องราวล้วนมีรสชาติเฉพาะของเรื่อง ทูกรชาติได้รับการนำเสนอสู่ผู้อ่าน บางเรื่องมีรสชาติโดดเด่นด้านแนวคิด ขณะที่บางเรื่องขาดรสชาติด้านวรรณศิลป์ปะปนคละเคล้ากันไป เกิดเป็นความหลากหลายในรสชาติของวรรณกรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของงานเขียน ชวนให้ผู้อ่านได้มาลิ้มลองรสชาติของรวมเรื่องสั้นเล่มนี้

กล่าวโดยสรุป ‘ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร’ นับว่าเป็นงานเขียนที่รังสรรค์จากหลากหลายผู้ประพันธ์ หลายแนวคิด ผลลัพธ์ของผลงานจึงอาจมิได้เป็นไปในแนวทางเดียวกันเสียทุกประการ แต่ทุกเรื่องมีคุณค่าของแนวคิดที่แจ่มชัดบนเส้นทางของตน หลอมรวมอยู่ภายใต้กรอบแนวคิดเรื่องวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สร้างบทบาทสำคัญส่วนหนึ่งในการลดระยะห่างระหว่างสังคมและ

วิทยาศาสตร์ ช่วยให้เห็นภาพได้แจ่มแจ้งว่า สังคมมีอิทธิพลต่อวิทยาศาสตร์และ
วิทยาศาสตร์ก็ส่งผลต่อสังคมเช่นเดียวกัน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

อินทร อรพັນ, ยศวุฒิ เอียดสังข์, บุญยศักดิ์ วัฒนวิสิต, ปิยะโชค ถาวรมาศ, ซาลี บัวพร, วรันทพร ตียาภรณ์, อลีนา หนูพันธ์, ชญาณิศ ภูษิตภูริโสภณ, อธิภัทร์ คำต๋อย, พศิน เลิศสุขีเกษม, ประเสริฐศักดิ์ ปัตมะรัต, รติ รติธรณ, เสาวรส มิตรรา ปิยานุรักษ์, ศรัณย์ พ.จานุพิบูล และกฤตชนิศ เชื้อแก้ว. (2564). **ฉากสุดท้ายในคืนฝันของฆาตกร : รวมเรื่องสั้นจากโครงการการประกวดเรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ ครั้งที่ 6**. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.

THE STANDARD PODCAST. (2561). **ความฝันเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาไหม แล้วฝันร้ายบ่อยเกินไปจะหาหนอได้หรือเปล่า**. (ออนไลน์), เข้าถึงได้จาก <https://thestandard.co/podcast/ruok24/> (เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2566).